

Ummæli av Gospelfestivalinum 2000

Eitt ambo í Guds hond

Hetta vikuskfti var tað sættu ferð at Gospelfestivalurin var hildin. Yvirskriftin í hesum ummælinum sipar til tann eina sangin, sum danska vitjanin í ár, Elsebeth Lindegaard og bólkur hennara sang og spældi. Annars var leygarkvöldið alt sum tað var ein rungandi lovsongur frá byrjan til enda, har fleiri føroyskir bólkar luttóku og sum eisini norski Jan Honningdal rundaði av við viðfangandi lovsongi, eisini væl stuðlað av føroyskum tónleikarum og sangarum

VICTOR CARLSEN

Innkomin hetta kvöldið, kendist tað beinanvegin, sum at her fór naka stórbert at henda. Frálíka Siloakórið úr Fuglafirði byrjaði við vøkrum kórsangi, og so hvørt sum framfórslan leið fram, gjørdist stevið eitt sindur lættari, og aftaná væl framfórda lagið: “Put your hand in the hand” við føroyskari tónleik, glapp tað av munni hjá kórleiðaranum, at so vilt høvdu vit neyvan fyrr hoyrt kórið syngja. Nei, tað kann vera, men enn vantar eitt sindur í tað verunliga gospel-frælsið hjá kórinum at røra seg og tala meiri við kroppsmálinum, ið eisini hoyrir til slíka framfórslu, men hetta man fara at koma, sum so mangt annað. Sangúrvalið var væl fyrireikað og røddirnar vóru sera neyv- ar. Bæði í undirspælinum, har allir tónleikararnir eisini hava roynt seg saman við United Voices, og við kórinum var nógv gott at hoyra. Nøkur lovsongsløg, sum t.d. “Eingin er sum tú”, “Tak mína hond” og “Tína dædd tú offraði” vóru eisini á skránni, og endaðu við einum frálíkum lagatýssi. Kórið sjálvt telur um 30 fólk, sum eru samlað úr flestu brøðrasamkomunum í Eysturoynni. Tykkum ver- ynskt góð framtíðarynski, við vón um at skjótt hoyra tykkum aftur.

Vit fingi síðani tvær dansiframfórslur. Hetta við dansin er naka, sum er komið fyri at vera ein partur av einihvørri framfórslu. Lovsongur og dansur sømir seg teim kristnu. At hetta so

festivalinum í ár. Eg vil siga tað so, at Heini altíð fangar fjøldina við síni framfórslu, um hann so stendur og syngur við egnum guitara- fylgispæli, men hesa ferð hevði Heini gott undirspæl. Heini megnaði sera væl allar teir ymsu stílar, hann hevur, heilt frá melodiosum

lovsongi til rock og country. Alt var ein góð samlað eind. Eitt sindur hamiligt at Heini mátti kætta seg so nógv fyrri at fáa lurtarafjældina við sær í at syngja niðurløgin við, hóast hann las reglurnar upp frammanundan. Sum heild eitt alt og stívið publikum, ið ikki tordi at vísa kenslur fyrri teimum, ið framfórdu. Eru vit Føroyingar bara so bangnir fyrri at vísa okkara takksemi, tá tað ræður um okkara egnu sangarar og tónleikarar? Ørvísi er tá tað eru útlendingar, tí tá er einki í vegin við at bæði klappa, røpa, syngja, standa uppi og hvat veit eg. Sjálvt við lagnum “I’ve been delivered” var tað illa nokk møgulegt at fáa endarnar

uppfrá. Lífta systurin hjá Heina, sum sang við, var eisini eitt upplívlis við sínum korsangi. Sum heild Heini, ein sera væl framfórður partur við verunligari kenslu fyrri boðskapinum í sanginum. Eyðun Jacobsen við tónleikarum og sangarum var so næsti bólkur. Eyðun er royndur sangari og ikki minst eisini lag- og tóna- smiður. Framfórslan byrjaði rættuliga spennandi við sløktum ljósi og eini upplisnari frágreiðing um Paulus og Silas, ið sótu innistongdir í fangahúsi. Í hesi neyð teirra byrjaðu teir at syngja lovsong. Kanska ikki júst: “An awesome God”, men okkurt líknandi. Kortini ein góð mynd uppá tað, sum viðari skuldi koma. Tað merktist at øll 15, ið luttóku á pallinum ikki vóru heilt avstemmað, ella kanska venjingin ikki hevði givið tað, sum verunliga ætlanin og meingin var við framfórsluni, men kortini ein sera góð framfórsla. Anleggið sveik ta einu løtuna, men so var aftur alt í fullari

gongd. Eg skilji væl Eyðun, men tað er jú ikki tað sama at standa fram í eini konsert- höll og skula syngja lovsong til eitt slíkt høvi, sum Gospelfestivalurin er, eins og tað er at vera í egnum heimligum samkomumhvørvi. Persónliga frælsið og kenslur yvirhøvur eru ikki júst tær somu. Av somu orsök er tað ikki heilt lætt at skula framføra slíkar sangir. Her hevði ein meiri móttakilig lurtarafjöld lætt væl um samlaða úrslitið.

Eftir steingin var nú borðreitt við útlendskari vitjan. Fyrsta navnið var danska Elsebeth. Komin inn á pallin byrjaði hon at syngja sam- anhangandi tvey lög uttan at siga naka, so her helt eg at nú fáa vit eina turrisliga framfórslu, sum bara skuldi fáast av vegnum, men her fór eg skeivur. Elsebeth byrjaði at greiða frá sær og sínum sangum, har tann eini varð skívaður av henni, tá hon var bert 10 ára gomul. Hesin sangurin meti eg sum tann besti hetta kvöldið, og er hann eisini ein partur av yvirskriftini hjá mær til

hetta ummælið. “Jeg er en skovl, du er en spade” var ein sangur, sum kom fram eftir hon var vorðin arga í skúlanum og ein drongur í klassanum hevði kallað hana fyri eina skovl. Heimkomin gramdi Elsebeth seg fyrri mammuni, sum uggandi segði henni, at tað skuldi hon ikki taka so tung, tí skovlin var jú eitt amboð, og hevur tú eitt amboð, so kemur eitthvørt gott burtúr. Við hesi kenslu skrivaði Elsebeth so sangin, ímyndandi okkum øll sum amboð í Guds vingar. Flestu sangir hennara vóru av báðum fløguútgávum hennara. Eg beit serliga merki í kórsangararnar, sum vóru ótrúliga tryggir í síni uppgávu, sera livandi og settu sín rættuliga dám á framfórsluna. Tónleikararnir ikki minst, eitt sera gott orkestr - serliga klaverleikarin, sum eg skilti er sera væl útbúgvinn á konservatoriuminum í Árhús, tað hoyrdist.

So var tíð til at lata Jan Honningdal orðið. Jan er sera tryggur í síni framfórslu, men tað var verunliga bert tað fyrsta lagið, ið var nýtt frá hansara síðu hesa ferð. Jan dugir væl at skriva lög og ikki minst tey, sum fanga skjótt og livað væl og leingi. Jan nýtist heldur ikki at taka við sær sangarar og tónleikarar úr Norra, tí tað uppgávuna megnaðu føroysku luttakarnir sera væl. Jan fekk sera góða hjálp her og tað var hann eisini sera væl nøgður við.

Sum fyrr nevnt, so er tað ikki júst so gott forum at borðreiða við lovsongi til eina framfórslu sum hesa í Norðurlandahúsinum, sum tað er í egnum heimligum samkomumhvørvi, so eisini her mátti Jan duga sær hegnið at kunna enda. Hetta bar sera væl til, og Jan prógvaði enn eina ferð, at her er hann toppprofesjionellur.

Jan Honningdal var á triðja sinni á føroyavitjan og tað sást og hoyrdist at hann er ein rættur lovsongsleiðari

Mynd: Jens K. Vang

Børnini lurtu eisini við áhuga

Mynd: Jens K. Vang

Eitt av føroysku innsløgnum var Siloakórið úr Fuglafirði

Mynd: Jens K. Vang

Dansibólkurin A2J var so aftur við hetta kvöldið og líktist henda framfórslan tí fyrri, ið eiisni hevði sín serliga boðskap.

Bólkurin Saltbrøður var ein kanska meiri popputur bólkur við 11 luttakarum og

hevur luttakarar úr Eysturoynni. Forkunnugt var at hoyra tey tí tey dugdu sera væl at koma við virknum innsløgum til sangirnar, eins og eitt sindur av “showið” íblandað. Sangúrvalið var partvís kent frammanundan, men eisini eitt gott innslag til komandi festivalar.

Sum fyrr nevnt er dansur eftirhondini blivin ein fastur táttur, og so var eisini hetta kvöldið, við tað tey trý Rakul, Høgni og Theodor dansaðu sera forkunnugan og serstakan dans við heilt ørvísi tónleiki og ljósshowi. Ein svikur í framfórsluni var, at ljósið hevði ikki verið roynt til framfórsluna, men hetta kann

bøstast uppá til næstu ferð. Avgjørt vert at royna aftur.

Bólkurin I Am úr Klaksvík er jú sera kendur, og royndi seg eisini við nýskrivnum lögum hesa ferð, og tað kemst neyvan uttanum, at teir eru sera tryggir, bæði hvat viðvíkur sangi, tónleiki og framfórslu. Mikkjal er faktiskt tann bandi parturin í bólkinum og má eftirhondini metast sum ein tann mest habili tónleikarin vit hava í Føroyum eftirhondini á sínum øki. Bólkurin hevur eisini latið skína ígjøgnum at teir vilja luttaka á mongum stovum, enn tá eisini á sokallaðum “versligum” tiltøkum, og ber hetta prógv um at teir ikki seta sítt ljós undir skeppu, men vilja skína fyrri Jesus.

Sjálvandi mátti sangurin “Believe” takast umaftur meðan ballónirnar dattu undan loftinum og settu eitt veruligt gott punktum fyrri ársins gospelfestival.

Samanumtikið kann sigast, at Gospelfestivalurin

fyrir mítt viðkomandi hesa ferð var eitt gott upplívlis. Vit hava enn einaferð fingið eitt prógv um at føroyska gospeltónleikinum er gott lív lagað. Kortini, so siti eg við eini kenslu av at tað manglar eitt sindur av ørum sang- og tónleikastílum á einum so stórum forum sum festivalurin er. Kanska tit, sum fyrireikaðu eru eitt sindur skerdir, tá hugsaðu verður um at tit bara hava tvey kvøld hesa ferð, men fáa tit trý kvøld eina áru ferð, so eiga tit at leggja tykkum eftir at gera kvøldini ríkar, annað enn við kór- og lovsongi, poppi og rocki. Kanska enn tá barnasangir kundu fingið rúm?

Vit hittast aftur næstu ferð til Gospelfestival, ivaleyst í broyttum líki frá tí, vit hava upplívað higartil. Vit bíða við spennigi.

Eyðun Jacobsen í sínum rætt lovsongsstíli

Mynd: Jens K. Vang